

The book cover features a large, dark, circular vortex in the sky, resembling a black hole or a giant eye. Inside the vortex, the title is written in a bold, white, sans-serif font. A young girl with curly brown hair, wearing a yellow shirt and blue jeans, is floating in the air, holding a thin stick that points towards the vortex. The background is a light teal sky with a few small white birds. At the bottom, a village with red-roofed houses and green trees is visible.

DE JONGEN
DIE Z'N OUDERS
LIET VERDVLINEN

BEN MILLER

TEKENINGEN VAN EMANUEL WIEMANS

BEN MILLER

**DE JONGEN DIE Z'N
OUDERS LIET VERDWIJNEN**

ILLUSTRATIES EMANUEL WIEMANS

Vertaald door Corinne Vuijk

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

Voor Stephen Hawking, die ons het een en ander heeft
bijgebracht over zwarte gaten

VOORAF

Verhalen gaan vaak over een goed persoon die iets Slechts doet, en daar is dit verhaal geen uitzondering op.

De held van ons verhaal is Harrison. En dan bedoel ik ook echt een held. Want voordat we beginnen moet ik over één ding heel duidelijk zijn: Harrison had een groot hart.

Hij vond het belangrijk om goed voor de natuur te zorgen, bracht zijn moeder af en toe een ontbijtje op bed, en deelde zonder klagen zijn speelgoed met zijn jongere zusje Lana (terwijl zij dat dan vaak sloopte, kwijtraakte, of probeerde door de plee te spoelen). Harrison was aardig voor andere kinderen op school. Zelfs voor Hector Broom. Dat was nogal een pestkop, die Harrison een keer expres omverduwde en daarna tegen jufvrouw Balogun zei dat het per ongeluk ging.

En Harrison was eerlijk. Als hij iets kapot had gemaakt – bijvoorbeeld wanneer hij een monster nadeed en daarbij per ongeluk een vaas van de plank mepte – biechtte hij dat op. Hij had nooit iets uit een winkel gestolen, speelde niet vals bij monopoly en zou nooit proberen het circus binnen te sluipen zonder te betalen.

Als er een nieuw gerecht op tafel kwam, probeerde hij dat altijd drie keer zonder klagen op te eten. Als hij moest oversteken, hield hij altijd de hand van een volwassene vast. En soms vouwde hij zelfs zijn kleren 's avonds op in plaats van ze zomaar op de grond te laten vallen.

Alleen soms, hè.

Ik hoor je denken: als Harrison dan zo'n goeie gast was, wat voor Slechts kan hij dan ooit gedaan hebben?

Nou, kijk. Hoe aardig en eerlijk en goed en gul Harrison ook was, hij had één ENORM slechte eigenschap. Hij kon zichzelf niet beheersen als hij boos werd.

Meestal gedroeg hij zich voorbeeldig. Maar zo nu en dan werd hij ergens ontzettend kwaad om. En dan... nou ja, dan Liet hij zich Gaan.

Harrison begon dan uit pure frustratie te grommen. 'Euuurrghhhh!' Zijn hoofd ging omlaag, als bij een stier die gaat aanvallen. Zijn wangen werden rood, hij fronste zijn wenkbrauwen, zijn ogen vernauwden zich tot spleetjes en hij klemde zijn kaken zo strak op elkaar dat het een wonder mag heten dat er geen kies brak.

'Code Rood!' riep zijn vader dan (dat was het code-woord voor Harrison's driftbuien).

'DAT MOET JE NIET ZEGGEN!'

'Ja, zeker weten Code Rood,' zei dan zijn moeder, terwijl ze de breekbare spullen in veiligheid begon te brengen.

'AAAAAARRRRRRGHHHHHHH,' tierde Harrison dan. 'IK HAAT HET ALS JE DAT ZEGT!'

En dan was het meestal bijna niet meer mogelijk om

Harrison weer tot bedaren te brengen, behalve als je hem liet uitrazen.

Schreeuwend liet hij zich op de grond vallen, schoppend en trappend met zijn benen zodat hij rond- en rondtolde als een breakdancer.

‘WAAROM LUISTERT ER NOOIT IEMAND NAAR MIJ??!!’ Brullend rende hij dan naar buiten, waar hij woedend op de struiken begon in te slaan.

Daarna rende hij naar zijn kamer, al schreeuwend: ‘IK WIL EEN ANDERE FAMILIE!!’ Dan smeed hij de deur van zijn kamer dicht en barricadeerde hem met al het speelgoed dat hij kon vinden.

Die woedeaanvallen kreeg Harrison eerlijk gezegd meestal niet omdat hij echt kwaad was, maar omdat hij zich ergens zorgen over maakte – dus meestal hadden de volwassenen in zijn buurt (zijn ouders bijvoorbeeld, en zijn meester of juf) er wel een beetje begrip voor. Ze wachtten tot zijn bui gezakt was en probeerden er dan achter te komen waarover hij nou precies zo bezorgd was, zodat ze hem konden helpen om dat op te lossen. En dán... dan werd alles weer gewoon.

In dit verhaal gebeurt dat juist niet. Het begint bij een verjaardagsfeestje en... nou ja. Laten we maar gewoon beginnen. Ga er lekker voor zitten want het is nogal een avontuur, en het heeft Harrisons leven voorgoed veranderd, dat zul je wel merken.

EEN

Al weken zag Harrison op tegen de verjaardag van Hector Broom.

Hector Broom was bepaald niet Harrisons beste kameraadje. Integendeel. Hij was een van de grootste jongens van de klas, en hij zat hem altijd te sarren. Als Harrison bijvoorbeeld in de pauze op het plein een spel had bedacht, vroeg Hector of hij mocht meedoen, en daarna veranderde hij de spelregels zodat Harrison niet meer kon meespelen. En als ze aan het voetballen waren tackelde hij Harrison of hij duwde hem van de bal vandaan.

Maar het allerergste was Hectors elastiek.

Dat was een perfect wapen: vliegensvlug te gebruiken en makkelijk te verstoppen. Als je er totaal niet op berekend was, voelde je opeens de scherpe steek van het elastiek op je arm, in je nek, op je been, en het volgende moment verging je van de pijn.

Alleen al de gedachte dat hij naar Hectors verjaardagsfeestje moest, maakte Harrison bloedzenuwachtig. Maar de hele klas was uitgenodigd, en Harrison wilde niet de enige zijn die niet kon meepraten als iedereen maandag

op het schoolplein over dat feestje stond te kletsen. Hij had geen keus.

Het enige wat de gedachte aan Hectors verjaardag nog enigszins draaglijk maakte, was het thema van het feestje: de ruimte. Want Harrison was gek op alles wat te maken had met sterren en planeten. En bovendien had Hector al een week lopen opscheppen dat zijn ouders een echte astronaut hadden uitgenodigd. De astronaut heette Shelley. Ze logeerde bij de klaar-overdame van school (dat was haar oma), en toen de Brooms dat te weten kwamen hadden ze haar direct gevraagd voor het feestje van zoonlief.

Harrison kon niet wachten om haar te ontmoeten. Ze was tenslotte echt in de ruimte geweest!

Het feestje begon best gezellig. Overal hingen versie-

ringen die met de ruimte te maken hadden, en Hectors vader en moeder hadden een grote taart besteld. Bovenop prijkte een zilverkleurig ruimteschip dat crashte tegen een rode planeet, ernaast stond een groene alien met vier ogen.

Iedereen had iets bijzonders aangetrokken. Harrison kwam verkleed als ruimtevaarder, Persephone Brinkwater was een alien, Charlie Nwosu kwam als vallende ster, Marcus Down als een raket en Carl Ng was bemanningslid van een ruimtestation. Katie Broad was een engel, maar niemand zei er wat van, terwijl het nou niet direct engelen zijn die je in de ruimte tegenkomt.

Hector Broom had ervoor gekozen zich als zon te verkleeden. Dat was niet verrassend. De belangrijkste in het zonnestelsel, dat wilde hij natuurlijk zijn.

Toen de gasten eenmaal binnen waren, leidden Hectors ouders alle kinderen naar het midden van de kamer, en al snel zat iedereen op een kussen op de grond ongeduldig op het belangrijkste onderdeel van het feest te wachten.

Harrison voelde de spanning in zijn lijf steeds verder oplopen. Binnenkort was het moment aangebroken dat hij een levensechte astronaut zou ontmoeten!

Toen fluisterde een gemeen stemmetje in zijn oor: 'Wacht maar tot mijn ouders weg zijn, dan pak ik je.' Harrison draaide zich om. Daar zat Hector met zijn gevreesde elastiek te spelen, een boosaardige blik in zijn ogen. 'En als het spel begint, kijk dan maar uit!'

Harrison slikte. Misschien had hij toch thuis moeten blijven.

De lichten werden gedimd en een stem riep: ‘Opstijgen in

tien... negen... acht...’

Alle kinderen begonnen mee te roepen.

‘Zeven... zes... vijf...’

Hectors vader en moeder trokken zich terug naar de deur. Harrison voelde dat zijn spieren zich spanden. Wie zou hem beschermen zodra zij weg waren?

‘Vier... drie... twee... een...’

‘Lancering is... NU!’ schreeuwde een vrouw terwijl ze de keuken uit kwam stormen. Haar haar was knalroze en ze had een waanzinnige outfit aan, precies zoals de astronauten van het Internationaal Ruimtestation dragen. Ondanks zijn zenuwen was Harrison hevig onder de indruk.

‘Hallo, kinderen, ik ben Shelley, en we gaan er iets geweldig leuks van maken! Wie wil er met mij mee de ruimte in?’ vroeg ze met een zoekende blik.

‘Ik, ik, ik!’ riep iedereen.

Hectors ouders glimlachten naar elkaar en deden de deur achter zich dicht. Direct wierp Hector hem een vuile grijs toe.

‘Ik niet!’ schreeuwde Harrison.

‘Pardon?’ vroeg Shelley. Ze keek hem verbaasd aan.

‘Ik wil naar huis!’ riep Harrison. Zijn angst om door Hectors elastiek geraakt te worden groeide.

‘Maar Harrison,’ zei Marcus Down, ‘jij vindt de ruimte altijd zo gaaf!’

‘Nee, niet waar!’ riep Harrison. ‘Dat is saai!’

Dat meende hij natuurlijk helemaal niet, hij was gewoon bang voor Hector. Maar dat wist Shelley niet.

‘De ruimte is niet sáái,’ zei ze streng en met gefronste wenkbrauwen. ‘Je hebt echt geen idee hoeveel geluk je hebt. Wat was ik toen ik zélf een klein meisje was graag naar zo’n feestje als dit gegaan.’ Ze richtte zich weer tot alle kinderen. ‘Oké, kinderen, allemaal gaan liggen, en ogen dicht.’

Iedereen deed wat ze zei. Ook Harrison, die ondertussen probeerde zijn zorgen te negeren.

Met gesloten ogen hoorde hij dat Shelley de gordijnen dichttrok en het licht uitdeed. Hij hoorde een klik, en daarna een brommend geluid...

‘Ogen open!’ zei Shelley.

Harrison deed het – en plotseling leek het of ze in de ruimte zweefden! Overal waren sterren! Ze wentelden over het plafond, dansten over de muren en vielen op de grond.

‘Wie weet wat een constellatie is?’ vroeg Shelley. Harrison stak zijn vinger op maar Shelley gaf Persephone Brinkwater de beurt.

‘Sterren die een figuur maken,’ zei Persephone.

‘Heel goed,’ zei Shelley. ‘Oké, kijk allemaal omhoog en maak kennis met de Grote Beer.’ Ze richtte een laseraanwijzer op het plafond en trok met een helderrood stipje een cirkel rond een aantal sterren die – het moet gezegd worden – totaal niet op een beer leken.

‘Dat is zijn hoofd,’ legde Shelley uit terwijl de stip boven hen danste. ‘Dat daar zijn z’n klauwen, daar is zijn lijf en dat zijn z’n poten.’

‘Als jij het zegt,’ zei Carl Ng. Een paar kinderen begonnen te giechelen.

‘Wie kan raden welke constellatie dit is?’ zei Shelley. Ze klonk licht geïrriteerd. Haar laser bewoog naar een ander groepje sterren.

Harrison stak weer zijn vinger op.

Shelley wees naar Charlie Nwosu.

‘Is het een vleermuis?’ vroeg Charlie.

‘Niet helemaal,’ zei Shelley. ‘Maar het heeft wel vleugels. Dit is Cygnus, de zwaan. Een van mijn favorieten. Hebben jullie een idee waarom?’

‘Omdat er een superheldere ster in zit?’ vroeg Hector, zonder zijn vinger op te steken.

‘Goede gok, Hector,’ zei Shelley. ‘Slimme kerel ben je. Inderdaad, een heel heldere ster. Hij heet Deneb. Dat betekent staart, in het Arabisch, want hij zit in de staart van de zwaan. Maar dit is de reden dat hij een van mijn lievelingsconstellaties is...’ Ze liet het laserstipje dansen over een donker stukje in het midden van de zwaan. ‘Het is een zwart gat. Weet iemand wat zoiets is?’

Harrison, die alles over zwarte gaten wist, schoot overeind van enthousiasme en zwaaide met allebei z’n armen. ‘Ik!’ zei hij. ‘Ik weet het!’

‘Niemand?’ zei Shelley, die net deed of ze hem niet gehoord had. Na zijn uitbarsting had ze kennelijk besloten dat dat verwende jongetje Harrison maar eens een lesje moest leren. ‘Nou, het is eigenlijk een gat in het universum. Het is volledig zwart, dus het zou je nooit opvallen. Maar als je er te dichtbij komt, zuigt het je naar binnen en zul je er voor altijd in verdwijnen.’

Terwijl ze sprak, zette ze de laseraanwijzer uit. Het kleine rode lichtstipje op het plafond verdween.

Het bleef stil. De kinderen keken naar het stuk hemel waar het zwarte gat op de loer lag en begonnen een beetje bang te worden.

‘Oké!’ Shelley stond op. ‘Tijd voor spelletjes!’ Ze ging met haar vinger langs een paar schakelaars op de muur en het licht sprong weer aan.

‘Nee!’ schreeuwde Harrison. De andere kinderen waren allemaal overeind gaan staan, maar hij lag nog steeds op de grond.

‘Pardon?’ zei Shelley.

‘Ik wil geen spelletjes doen!’ riep Harrison. Opeens was het elastiek van Hector het enige waaraan hij nog kon denken.

‘Maar het zijn ruimtespelletjes,’ zei Shelley verbaasd. ‘Je vindt ze vast leuk. We doen het neutronensterrenspel, dat gaat net zoals verjaardagshoed doorgeven, en we hebben slapende supernova’s, dat is een coole variant van zakdoekje leggen –’

‘Yes! Zakdoekje leggen!’ schreeuwde Katie Broad.

‘AAAAAARRRRRGHHHHHHH!’ brulde Harrison. ‘Waarom luistert niemand naar mij?!’

‘Harrison,’ zei Shelley, en er kwam een waarschuwend de klank in haar stem. ‘Ik denk dat je een beetje rustiger moet worden.’

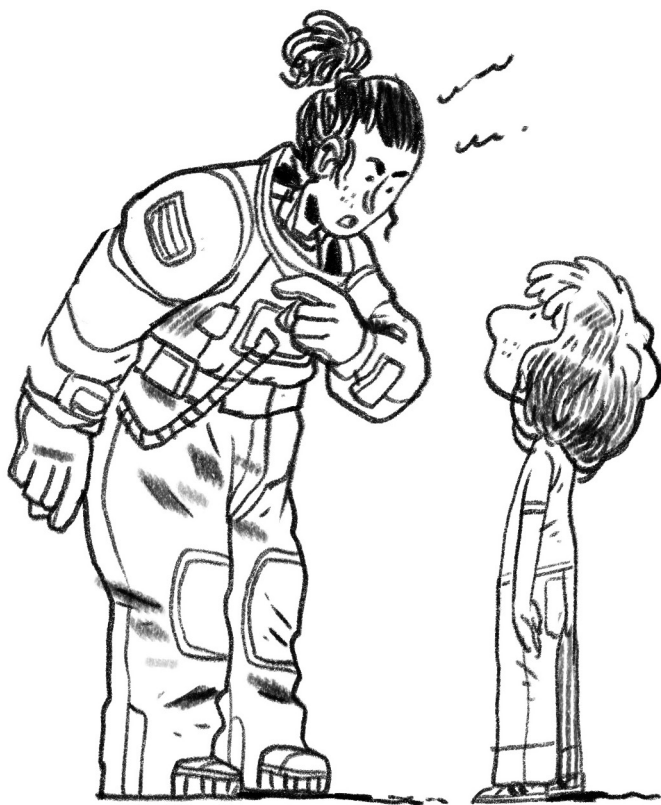
‘Ik wil de sterren nog een keer zien!’ schreeuwde hij.

‘We zijn klaar met de sterren,’ zei Shelley. ‘We gaan nu spelletjes doen. Zullen we beginnen met satellietje-prik? Hector, jij mag eerst.’

Hector deed een stap naar voren en trok, zonder dat Shelley het zag, zijn elastiek uit zijn broekzak terwijl hij naar Harrison grijnsde.

Waardoor Harrison een totale woedeaanval kreeg.

‘DIT IS HET STOMSTE FEESTJE OOIT!’ schreeuwde hij terwijl hij al rennend door de kamer de kussens in

Als Harrison op een kinderfeestje is, krijgt hij geen ballon aan het einde van het feestje, maar een zwart gat. Aan een touwtje.

Met dit zwarte gat werkt het precies hetzelfde als met een echte: alles wat je erin gooit, verdwijnt. Dat is geweldig! Harrison grijpt zijn kans om van alle dingen af te komen die hij vervelend vindt. De broccoli op zijn bord, de enge hond van de burens – allemaal verdwijnen ze in het zwarte gat. Harrison wordt er helemaal vrolijk van.

Maar als hij een keer verschrikkelijk boos is en thuis met het zwarte gat begint rond te zwaaien gaat het helemaal mis... Oeps!

**BEN MILLER IS EEN BRITSE BESTSELLERAUTEUR,
ACTEUR, REGISSEUR EN KOMIEK. ZIJN KINDERBOEKEN
VERSCHENEN IN MAAR LIEFST ACHTTTIEN TALEN.**

**DE VROLIJKE ILLUSTRATIES ZIJN GEMAAKT
DOOR EMANUEL WIEMANS.**

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 282

9 789026 162801